

Det levende væsens skæbnebuer

(Symbol nr. 18)

1. Hvordan væsenets skæbne opstår

Igennem symbol nr. 16 blev vi kendt med, at det levende væsen udgør et ophav og center for udløsning af bevægelse. Igennem symbol nr. 15 blev vi kendt med loven for bevægelse, der bevirker, at ingen bevægelse kan gå i lige linie og som følge heraf må gå tilbage til sit ophav, således som det er vist på symbol nr. 16

(Evighedslegemet). Med denne udsendelse af bevægelse danner væsenet sin væremåde. Det beforder med den sine manifestationer eller skabelser og kommer derved til at danne sit forhold til andre levende væsener. Da disse også udsender bevægelse i form af væremåde, manifestation og skabelse, opstår der en reaktion af disse to væsensparters bevægelsers berøring med hinanden. Denne reaktion udgør væsenets livsoplevelse, der igen er det samme som dets „skæbne“. Denne reaktion eller skæbne kan mere eller mindre blive til krig med omgivelserne, blive til lidelse og smerte, blive til mørke eller et større eller mindre ubehag såvel som til et større eller mindre behag, livsglæde og velvære, blive til kulmination af lys, alt efter den grundenergikombination væsenets bevidsthed i de givne situationer fremtræder i.

2. Virkningerne af grundenergiens skiftende kapacitet i væsenets bevidsthed

Vi ved fra symbol nr. 13 (den evige verdensplan), at væsenets grundenergikombination i dets bevidsthed eller psyke er underkastet en særlig skiften fra et rige eller spiralafsnit til et andet. Vi ved, at denne skiften forårsager væsenets tilsvarende skiften væremåde fra mørkemanifestationerne og frem til lysmanifestationerne. Det er ved denne skiften fra mørke til lys, at de seks forskellige riger eller tilværelsesplaner og de, indenfor disse fremtrædende fire årstidsprincipper, opretholdes. Det er denne skiftende væremåde, der giver kolorit indenfor ethvert spiralkredsløb. Det er også denne grundenergiernes skiftende kapacitet i væsenets bevidsthed, der beforder dets genfødsel eller reinkarnation. Uden denne grundenergiernes skiftende kapacitet var al livsoplevelse umulig. Væsenernes energiudfoldelse og den heraf følgende udløsning af bevægelser kommer således i form af virkninger tilbage til sit ophav. Og vi kan udtrykke disse bevægelsers passager fra sit ophav og ud i manifestationen og livet og tilbage til ophavet, som cirkelbuer ligesom vist på symbol nr. 16. Men da de udløser væsenets skæbne, har vi udtrykt dem som „Skæbnebuer“.

3. Forklaring til symbol nr. 18

Den hvide trekant med stjernekorset udenom symboliserer det levende væsen. Det af de to hvide, lodrette streger indrammede og orange- og violetfarvede felter omkring stjernekorset udgør dets nuværende fysiske jordliv. Den violette farve skal her blot udtrykke væsenets kosmiske struktur, medens det orangefarvede felt skal udtrykke dets fysiske struktur.

.....

Omtrent oppe på midten af billedet ser vi to hvide vandrette streger. Disse indrammer nogle aflange, firkantede orangefarvede figurer. Disse skal symbolisere væsenets fysiske jordliv. De hvide felter imellem disse figurer skal sym-

bolisere væsenets åndelige liv imellem de fysiske. Tilsammen udtrykker disse figurer således væsenets genfødsels- eller reinkarnationsprincip. Det jordliv, der er markeret lige over stjernen, er væsenets nuværende jordliv.

.....

Vi ser, at der fra den hvide trekant i stjernen, altså fra væsenets jeg, udgår nogle orangefarvede og hvide stråler. De orangefarvede stråler skal udtrykke væsenets forbindelse med sine fysiske jordliv eller inkarnationer, og de hvide stråler skal udtrykke dets forbindelse med sine åndelige liv imellem de fysiske jordliv.

.....

Det gule felt foruden til venstre skal udtrykke væsenets fortid, medens det grønne felt foruden til højre skal udtrykke væsenets fremtid.

.....

Foroven på symbolet ser vi et system af violette halvcirkler eller buer. Det er de samme buer eller kredsløb, vi kender fra det levende væsens evighedslegeme (symbol nr. 16). De dannes af væsenets daglige handlinger eller væremåde. De udgør de af væsenets væremåde udsendte og tilbagevendende skæbnebuer. De indeholder virkningerne af væsenets handlemåde overfor sig selv, sine omgivelser, sine medvæsener. De udgør virkningerne af deres normale eller unormale levevis, deres kærlighed eller ukærlighed, deres tilgivelse eller ikke tilgivelse af uret overfor deres næste.

Disse tilbagevendende skæbnebuer eller skæbnekredsløb er ikke lige store eller lige virkningsfulde. Små ubetydelige handlinger i væremåden giver kun tilsvarende små og ubetydelige virkninger, ligesom store og dybtgående indgreb i andre væseners livsoplevelse eller væremåde giver tilsvarende store og dybtgående indgreb eller virkninger i væsenets egen væremåde eller skæbne. Væsenets daglige handlinger eller væremåde bliver således et væld af store og små skæbnebuer eller skæbnekredsløb, store og små ubehagsoplevelser, store og små lykkelige tildragelser, alt eftersom væsenet i nævnte daglige væremåde har manifesteret handlinger med ulykkebringende skæbnevirkninger og handlinger med lykkebringende skæbnevirkninger overfor sin næste, hvilket vil sige overfor alle levende væsener, det har været i berøring med.

Men disse skæbnebuer er ikke blot af forskelligt mere eller mindre dybtgående virkning i væsenets skæbnedannelse, de repræsenterer også højst forskellig levetid. På symbolet bliver vi vidne til, at nogle skæbnebuer eller skæbnekredsløb bliver tilbagelagt i det samme jordliv. Andre skæbnekredsløb bliver derimod først tilbagelagt i det næste. Atter andre i det næste

igen, og nogle har endnu længere levetid og slutter først i det fjerde liv efter det liv, i hvilket de igennem væsenets væremåde blev udløst. Væsenet er således i sit nuværende fysiske jordliv i færd med, med sin væremåde, sine handlinger, sit forhold til andre levende væsener, at bygge sin skæbne op for de førstkommende, fremtidige jordliv. Ligeledes er væsenets nuværende jordliv til en vis grad udformet og præget af dets umiddelbart forudgående fysiske jordliv.

Ethvert væsens jordliv er således baseret på dets skæbnebuer fra tidligere liv, og på skæbnebuer det udløser i dets nuværende liv, hvoraf nogle fuldender deres kredsløb i samme liv, medens andre skæbnebuer først bliver fuldendt i kommende liv. Det er dette, vi har symboliseret foroven på symbolet. Vi ser her, hvorledes væsenets nuværende liv (markeret foroven i feltet med jæg'et og stjernen) er forbundet med skæbnebuer, der går ind i væsenets fremtidige liv. Det levende væsens skæbne i dets nuværende liv er således en langt dybere foreteelse, end menneskene i almindelighed opfatter den. Væsenet lever således endnu i dag mere eller mindre i sine fortidige og fremtidige liv foruden sit nuværende liv. Væsenets skæbnedannelse er således af et omfang, der umuligt kan tilendebringes i et jordliv, men udelukkende kun igennem flere liv. Der findes således ikke nogen absolut død imellem de fysiske jordliv. Den såkaldte »død«, der afslutter hvert fysisk jordliv, er således kun en illusion. Hvis den virkelig eksisterede som en absolut død, ville alt liv være en umulighed, da alle livsbetingende kredsløb dermed efterhånden ville blive totalt tilintetgjort, rent bortset fra, at der overhovedet aldrig nogen sinde ville kunne opstå nogen som helst bevægelse og dermed heller intet som helst kredsløb. Og uden kredsløb absolut ingen som helst form for liv. Et absolut »intet« måtte eksistere der, hvor verdensaltets evige livsflod i dag åbenbarer Guds strålevæld.